

Til social-, børne- og integrationsminister Manu Sareen

1. I to sager fra hhv. 2010 og 2012 er mødre blevet fængslet af fogedretten for at nægte at udlevere børn til samvær. Efterfølgende er det dokumenteret, at samværet var til alvorlig skade for børnene, og samværene er stoppet af Landsretten. Hvordan kan ministeren forsvare at fængsle mødre i børnesager og fratage små børn deres bopælsforælder på et så dårligt oplyst grundlag? (Mange forældre stopper selv deres sag/opgiver inden fængsling, og udleverer deres børn som systemet befaler).
2. Hvorfor lytter socialministeren ikke til Børns Vilkår, som siger, at det er uforeneligt med barnets tarv at bruge fogedretten i børnesager?
3. Hvordan vil ministeren tilsikre, at voldsramte kvinder ikke mister forældremyndighed og bopæl, når det er umuligt at føre vidner i forældremyndighedssager?
4. Ved ministeren, at statsforvaltningen ikke tillader samlivets historik at spille nogen rolle i højkonfliktsager? At statsforvaltningen og de børnesagkyndige opfordrer volds ofre til at "se fremad og samarbejde"?
5. Kan ministeren forestille sig, hvor krænkende det er at få at vide, at man bør samarbejde med sin eller sit barns voldsmand? Eller at få at vide, at man konflikter, når man beder om ikke at skulle sidde til diverse møder sammen med sin voldsmand/barnets krænker – og dette bliver afvist?
6. Kan ministeren svare på, hvorfor erfaringer og sagsakter af tidligere sager med den samme forælder ikke må bevisføres i statsforvaltningen eller ved domstolene? Mange af de forældre, som anklages for psykopati, vold, misbrug og incest har andre særbørn og sagerne med disse særbørns med-forældre er oftest ligeledes klassificeret som højkonflikt i statsforvaltningerne. Derimod har mange af de forældre, som anklager med-forælderen for psykopati, vold, misbrug og incest, og som ligeledes har særbørn, i de allerfleste tilfælde et glimrende samarbejde med med-forælderen til disse børn.
7. Hvorfor har ministeren taget initiativ til at lave et tillæg til loven (familiepakken) uden at gøre dette på et oplyst grundlag? Hvorfor laver ministeren ikke den kulegravning af området, som alle interessenter efterspørger?
8. Kan ministeren svare på, hvorfor forældreansvarsloven og Lov om Social Service endnu ikke er reguleret, så de er samsvarende og ikke modstridende? Vi henviser til, at Serviceloven kræver, at forældre skal beskytte deres børn ved at holde dem tilbage fra skadeligt samvær, hvis de er bekymrede for fysisk eller psykisk vold eller seksuelle overgreb hos samværsforælderen. Samtlige de forældre, som har tilbageholdt børnene fra samvær har fået tvangsbøder og/eller er blevet fængslet. Nogle har endda på denne baggrund mistet bopælen eller forældremyndigheden.
9. Hvordan vil ministeren hjælpe voldsramte mødre med at løfte bevisbyrden for vold og overgreb hos samværsforælderen, når der ikke er mulighed for løbende kommunale undersøgelser af samværsforælderen? Hvis børnene udleveres til skadeligt samvær, anbringes de uden for hjemmet af kommunen. FAL og Lov om Social Service kolliderer her (problemet er påtalt af FN i en årrække).

10. Kan ministeren svare på, hvordan man som bekymret forælder påviser misbrug og psykopati hos den anden forælder, når der iflg. Statsforvaltningen ikke kan afsættes økonomiske midler til en grundig forældreevneundersøgelse?
11. Kan ministeren svare på, hvorfor en eneforældremyndighedsindehaver ikke bliver lyttet til i afgørelser om samvær, når det i FAL's § 2 hedder, at en "forældremyndighedsindehaver (skal) drage omsorg for barnet og *kan træffe afgørelser* om dets personlige forhold ud fra barnets interesse og behov"?
12. Er ministeren bekendt med, at den primære omsorgsperson i højkonfliktsager risikerer at blive kørt helt ned psykisk af den anden forælder med myndighedernes medvirken? Ofte er den primære omsorgsgiver udsat for et sandt bombardement af sager, bl.a. anonyme underretninger, fogedretssager, bodelings- og skilsmisssager, injuriersager, gentagne sager om fx ændring af samværsordningen, osv. osv., som kan vare ved gennem hele barnets barndom, og som stresser både omsorgsforælderen, men også barnet? Vi er bekendt med flere sager, hvor den primære omsorgsperson har mistet børn, bolig og job og har udviklet alvorlige belastningsreaktioner som fx PTSD. Hvordan vil ministeren beskytte barnets primære omsorgsperson mod stressbelastninger, nedslidning og økonomisk ruin?
13. Hvordan forestiller ministeren sig i praksis tvungen konfliktmægling i sager, hvor den ene forælder forfølger, chikanerer og stalker den anden forælder, og sidstnævnte ikke kan samarbejde pga. angst?
14. Kan ministeren oplyse os om lovens sociale slagside for især kvinder? Hvor mange kvinder har som følge af vedvarende højkonfliktsager helt eller delvist måttet afskære sig fra arbejdsmarkedet?
15. Hvordan forestiller ministeren sig, at man som forælder skal ytre bekymring om psykopati, vold, incest og stalking hos den anden forælder, når straffelovens §267 og 268 om injurier og æreskrænkelser giver bødestraf med forvandling til fængselsstraf for forældre, som i samråd med psykologer, sagsbehandlere eller pædagoger udtrykker bekymring for psykopati, vold og incest hos den anden forælder? Er ministeren opmærksom på, at ofrene for Forældreansvarsloven føler sig truet på deres ytringsfrihed, og at deres stemme derfor ikke er repræsenteret nogen steder? Hvordan vil ministeren tilsikre, at denne gruppe bliver hørt?
16. Kan ministeren svare på, hvorfor det formodes, at barnets bedste per automatik er to biologiske forældre? Hvad med den negative sociale arv? Er ministeren vidende om, at der i Danmark er ét ud af 10 børn, som vokser op med en forælder, som er alkohol- og/eller stofmisbruger? Ved samlivets ophør er der i disse familier således ikke længere en ædru/clean forælder til at beskytte barnet, når det skal på samvær, og selv små børn er overladt til samvær hos en misbruger, som ikke kan garantere barnets sikkerhed.
17. Kan ministeren redegøre for, hvordan "barnets ret til omsorg, tryghed og trivsel" samt retten til at leve et roligt liv i stabile rammer er forenelig med "barnets ret til to forældre" i højkonfliktsager?
18. Hvordan er udlevering af små børn til overvåget eller uovervåget samvær i højkonfliktsager, på trods af protester, gråd, raseri, sorg, apati og andre psykosomatiske symptomer før og efter samværene i overensstemmelse med barnets ret til at blive hørt?
19. Og vil ministeren svare på, om der tages højde for de børn, som elsker deres krænker, men hvor barnets udsagn om savn vægtes højere end retten til et liv uden krænkelser og barnet derfor sendes på uovervåget samvær?

20. Kan ministeren redegøre for, hvorfor man tvinger skrigende, sparkende og tryglende børn, som klamrer sig til deres primære omsorgsgiver, til overvåget eller uovervåget samvær i fogedretterne, når det ville blive betragtet som et overgreb, hvis man gjorde dette mod et voksent menneske?
21. Mener ministeren, at det er forenelig med vores lands demokratiske grundtanke, at vi tvinger børn på overvåget eller uovervåget samvær på denne måde? Skaber det selvstændigt tænkende individer, vi som samfund er tjent med?
22. Kan ministeren forestille sig, at den primære omsorgsforælder i disse tilfælde føler både barnets, men også sin egen retsfølelse krænket i allerhøjeste grad?
23. Kan ministeren svare på, hvordan det er forsvarligt at psykologer med mange påtaler i psykolognævnet stadig beskikkes af domstolene og af statsforvaltningerne til at udføre børnesagkyndige undersøgelser?
24. Kan ministeren svare på, hvorfor psykolognævnets afgørelser ikke er offentligt tilgængelige som fx advokatnævnets afgørelser?
25. Hvordan kan ministeren forsvare, at statsforvaltningen og de udpegede børnesagkyndige ignorerer andre fagpersoners - lægers, psykiateres, pædagogers, læreres, socialrådgiveres, politiets - udtalelser, selvom disse fagpersoner ofte kender barnet langt bedre og/eller er højere uddannede?
26. Hvordan kan ministeren forsvare, at udtalelser af anerkendte forskningscentre (fx Center for seksuelle overgreb på Rigshospitalet og Skejby Center for Voldtægtsofre), omskrives af de børnesagkyndige, underkendes og således ikke længere indgår i det videre sagsforløb, trods udredning og visitering af børn til behandling af overgreb? Er ministeren opmærksom at selv samme centre, har påtalt denne problematik i gentagne skrivelser til ministeren?
27. Kan ministeren svare på, hvorfor statsforvaltningen har højere myndighed end politiet? Hvorfor et tilhold mod barnet og moderen må vige for samvær?
28. Kan ministeren svare på, hvordan de børnesagkyndige kan finde tidligere partner-voldsdomme hos påståede karakterafvigere og fx domme for spirituskørsel uden betydning, når de afgør, hvem af forældrene de finder bedst egnet?
29. Kan ministeren svare på, hvorfor barnets primære omsorgsgiver ikke prioriteres højere? Ved ministeren ikke, at det er et overgreb på barnet, hvis det pludseligt berøves sin primære omsorgsgiver? Ville det således ikke være langt bedre, om man tillod historikken at spille en større rolle ved bl.a. at se på, hvem af forældrene, der har holdt barsel med barnet, og hvem der har stået for den daglige forsørgelse? Evt. ved at tillade vidner?
30. Vil ministeren indføre erstatningsansvar i de sager, hvor en forælder presses til at udlevere sit barn til samvær på trods af udtrykt bekymring for det skadelige i dette samvær, og barnet så efterfølgende bliver dræbt under samværet eller begår selvmord? Kan ministeren svare på, hvem der har det strafferetlige ansvar, hvis samværsforælderen ikke har del i forældremyndigheden? (Ministeren er bekendt med eksempler).
31. Kan ministeren svare på, hvor traumatiserede forældre, især de primære omsorgsgivere, som ikke må beskytte deres børn, kan søge erstatning?

32. Kan ministeren svare på, hvordan man beskytter voldsramte kvinder med hemmelig adresse i forbindelse med samvær, så barnet under samvær ikke presses til at udlevere moderens beskyttede adresse, arbejdsplads, omgangskreds eller andre informationer, som kan bringe moderens liv i alvorlig fare?
33. Vil ministeren venligst tilkendegive sit forslag til prioritering mellem barnets ret til dets primære omsorgsperson og barnets ret til to forældre i de tilfælde, hvor der er konflikt? At prioritere barnets ret til to forældre over alt andet er et brud på FN's børnekonvention.
34. Kan ministeren svare på, hvorfor FN's børnekonvention kun er ratificeret, og endnu ikke indarbejdet i dansk lovgivning? Løber ministeren fra Danmarks forpligtelse?
35. Kan ministeren svare på, hvorfor klagebehandlingen i psykolognævnet er så lang, at de fleste retssager er afsluttet inden klagen over en børnesagkyndig er behandlet?
36. Hvordan forholder ministeren sig til, at klager over de børnesagkyndige får medhold i halvdelen af tilfældene? Og at selv om den børnesagkyndiges arbejde underkendes i psykolognævnet, - og selvom denne børnesagkyndige undersøgelse ligger til grund for dommen om bopæl og/eller forældremyndighed, så bliver denne dom ikke omstødt?
37. Der går rygter om, at ministeren senere på året vil indføre tvungen mediation. Hvordan forholder ministeren sig til den kritik, der har været af den australske model?
38. Hvordan forholder ministeren sig til, at mediation er påviseligt retraumatiserende for volds ofre i højkonfliktsager?
39. Hvordan forholder ministeren sig til, at systemet dermed påfører volds ofre yderligere skader?
40. Syddansk Universitet fremlagde i 2013 en undersøgelse: "Med barnet som gidsel - stalking af mødre", som viste, at ud af 200 voldsramte kvinder havde syv siddet i fængsel for påstået samværschikane. Og næsten samtlige kvinder havde været stævnet i fogedretten eller havde fået hentet børnene af fogeden. Mange af de voldsramte kvinder havde udøvet den påståede samværschikane for at beskytte børnene. Knap halvdelen af fædrene var diagnosticeret med dyssoziale træk, registreret misbrug, havde polititilhold eller tidligere voldsdomme o.l. Samtlige fædre beskrives med psykopatiske træk, og der beskrives vold og stalking i relationen. Denne fædregruppe har igennem statsforvaltningen fået 10 dages samvær om måneden - i gennemsnit. 100% af børnene angives at blive udsat for psykisk vold under samvær, og 20% af børnene vurderes at blive udsat for incest.
41. Har socialministeren tænkt sig at inddrage undersøgelsen i sine overvejelser om brug af fogedret og fængsel til at gennemtvunge kontakt mellem børn og samværsforældre?
42. Hvordan tænkes denne børnegruppe at profitere af samvær? Og hvordan tænkes denne forældregruppe at profitere af tvungen konfliktmægling?
43. Vil ministeren svare på, hvordan § 29, stk 3 virker i forældreansvarsloven, når man ved kontakt til Socialministeriet får at vide, at det mellem linjerne betyder, at al ansvar er lagt over til Ankestyrelsen? Dette fremgår ikke af loven. Forældre kan stå med sager, der gør, at de ikke føler, de kan beskytte deres barn, og de bliver paniske. Systemet beslutter ikke sjældent, at man skal udlevere børn til uovervåget samvær til den forælder, som af barnet er udpeget som krænker. Selv når fx Rigshospitalets Center for seksuelle overgreb, som efter

langtidsbehandling har vurderet barnets udsagn som troværdig, har lært den beskyttende forælder, at alt hvad barnet har fortalt og vurderet er troværdigt og må anses for sandt. Alligevel stemples den beskyttende forælder, som selvfølgelig er utryk ved at udlevere barnet til samvær, i disse tilfælde som "ikke samarbejdsvillig". Ved klage over disse afgørelser har sagsbehandlingen i Ankestyrelsen lang behandlingstid og der bliver uddelt uoverstigelige bøder for den forælder, som er utryk ved at udlevere. Hvor skal disse desperate forældre søge hjælp? For vi ved, at ministeren ikke mener, at overgreb eller eventuelle overgreb på børn, er i orden.

På forhånd tak for en fyldestgørende besvarelse af ovennævnte spørgsmål.

På vegne af ca 1200 forældre fra forskellige netværk og foreninger, som oplever, at det er svært at beskytte deres børn i Danmark. Vi står gerne til rådighed for uddybning.

Trine Rud Andresen
Hannah Bergfeld

København, den 13. juni 2014